

Câu Chuyện Đêm Saint Valentin

Tiêu Nương

Trong mỗi chuyện d-ời bi kịch hay hài kịch là tùy người nghe chuyện. Adelina Lê Tuyền, 1 nhân vật trong truyện này

Nước Pháp hàng năm có nhiều ngày hội đặc biệt: Ngày hội các bà mẹ, hội các người cha, rồi từ lâu rồi, vào khoảng trung tuần tháng hai, ngày hội các tình nhân, fête des amoureux (Fête St Valentin). Năm nay 1998, hội này, 14-2, nhằm ngày thứ bảy Ai ai cũng nhớ ngày St Valentin là ngày hội những tình nhân, những d-ôi uyên ương thắm thiết yêu nhau, trung thành bền bỉ , tất cả các lứa tuổi.. Đó là ngày hội để "củng cố" những lứa đôi mà đôi cánh đã mỗi một bay chung, , hay "thành lập" những lứa đôi mà người trai (mà ở xã hội phương tây này có thể là chính người nữ đóng vai chủ d-ộng) , quá nhút nhát rụt rè góp nhặt can đảm để tỏ tình với người yêu, bằng những tặng phẩm ý nhị duyên dáng...

Cho nên trong ngày hội này, những tiệm bán hoa, bán mỹ phẩm, bán tặng phẩm , đôi khi không đủ hàng cung cấp. Có kẻ quá từng trải đến mức chán chường, cho là những ngày hội đó chính bọn "con buôn" lập ra để thu lợi. Nhưng thiết tưởng dù chỉ là hình thức chẳng nữa, khi hình thức thành thói quen, thì chắc chắn nội tâm cũng chịu ít nhiều ảnh hưởng...

X X X

Vũ trường SINOSTAR Paris, đêm St Valentin năm nay, không còn chỗ trống, mới chưa tám rưỡi mà d-ông nghet. Gần ngàn thực khách vì các phòng ăn riêng đều mở thông nhau Họ đã giữ chỗ từ một hai tháng trước. Phương Thúy và Hoà Trường đêm nay, cao hứng đến đây, không ghi tên đặt bàn, trước cảnh tượng ấy, thất vọng, định lui gót thì tiếp-viên-trưởng đến nơi :

- "Ông bà là khách quen, tuy không giữ trước, nhưng chúng tôi xin ông bà nán chờ d-ôi phút, chúng tôi sẽ thu xếp,- tiếp viên này tuy là người Trung Hoa, nhưng tiếng Việt rất rành, vì có hết trung học ta khi còn ở Saigon , lễ phép nghiêng mình , duyên dáng, nói thêm,
- và lại chúng tôi d-ời nào không tiếp d-ón ông bà, d-ôi uyên ương lạc bước nơi hạnh phúc này d-êm nay ?"

Thúy, Trường ngồi chờ phòng khách, nơi các thực khách phải d-i qua, thích thú quan sát nhân vật, những thực khách vui tươi hơn hờ, từng d-ôi, từng lứa, có cặp d-ầu tóc trắng tuyết, từ từ "diu nhau", như muốn d-ể dành những bước d-i còn lại của d-ường tình... Thúy và Trường bỗng nhìn tấm gương phòng khách, d-ầu d-ây nét dấu thời gian in bóng trên d-ôi khuôn mặt, Trường bùi ngùi, cầm d-ôi tay Thúy:

- "Tiếp-viên-trưởng vừa cho chúng ta là d-ôi uyên ương, Thúy nghĩ sao ?"

Thúy, d-áo d-ẻ, tinh nghịch, thường lệ :

- "Uyên ương hay "oan-ương" thì tùy chàng còn con d-ường tình của thiếp thì vẫn thẳng băng "xa lộ ", hứa với chàng không có " ngã tư " nào d-ậu"

Trường biết Thúy nhắc khéo tới d-ầu d-ẻ "Những ngã tư " , bút ký thiếu thời mà Trường đang viết tiếp để gửi cho nhóm cựu học sinh trường xưa, định trả lời thì Thúy tiếp :

- "Thiếp trộm đọc bản thảo của chàng, bản thảo bài "Những ngã tư", sao mà chàng nhiều ngã tư thế ? cũng may là tới ngã tư nào, chàng cũng ngừng bước rồi đi thẳng, không rẽ dọc mà cũng chẳng đi ngang! Thẳng bước tự đáy lòng hay chỉ vì sợ thiếp ? Sợ thiếp tung lưới thần bồ vây bắt về, sợ thiếp không kịp ra tay cứu vớt người tình sai đường lạc lối rồi chìm sâu trong thất vọng d-ầu thương ? "

Thúy nói một mạch như một nòng đi vào một câu vọng cổ thực dài và thực mùi mà tới khi xuống giọng chúng ta phải vỗ tay tán thưởng. Trường vỗ tay tán thưởng để tránh trả lời , để tránh nói thêm một lần nữa câu trả lời khêu khích vui chơi thường lệ : 2

- " Sao nàng biết chắc tất cả những "ngã tư " đều đưa đến thất vọng đau thương như nàng nói..nếu chịu khó tìm tòi thì cũng có nhiều ngã tư đưa d-ến những phong cảnh mới lạ...diễm tình...nếu tình yêu chỉ là một trò chơi liên tiếp của cuộc d-ời !"

Thúy chợt nghĩ d-ến câu thơ của một bạn học của Trường. Anh ta trong d-ời d-ã dự vào nhiều canh bạc tình yêu, khi trở về với vợ con, anh ta còn viết :

Sòng d-ời chưa thua trắng tay !

Thúy chợt thấy một nỗi buồn nhẹ nhàng tràn ngập tâm hồn rồi Thúy cảm thấy thương thương anh chàng , bạn d-ường d-ời, ngày nay với mái tóc tuyết pha, mà Thúy thường d-ùa , gọi là chàng hiệp sĩ "D-ông ky Xuất "trong văn trường, lúc nào cũng chỉ muốn d-i d-ánh nhau với cái cối xay hủ bại và lạc hậu của người d-ời. Thúy vẫn biết Thúy và Trường vừa là d-ôi vợ chồng, vừa là d-ôi tình nhân, vừa là d-ôi bạn trong d-ã 1/4 ông d-ời, vừa là d-ôi bạn văn chương Thúy vào văn trường trước, kéo theo anh chàng D-ông ky Xuất... Thúy không ngờ Trường lại ham mê hơn Thúy và Trường lại " đại d-ốt " mở cửa vườn riêng trong nhiều truyện ngắn, truyện dài Còn Thúy chưa mở vườn riêng của Thúy.. Thúy chỉ viết những chuyện yêu thương của người mà thôi.. Một ngày nào , gần d-ây thôi, vườn riêng sẽ mở, không giấu giếm d-ậy che, như những văn hào phương tây trong tác phẩm nói về mình. Nghĩ vậy thôi, doạ nạt anh chàng d-ôi chút, sự thực thì vườn riêng cũng chẳng thấy có gì d-áng nói Thúy chưa nghĩ d-ến mình , vì, vì Thúy còn mãi khóc thương những nhân vật trong các truyện của Thúy. Thấy tầm mắt Trường lơ d-ãng d-i vào xa xăm vô d-ịnh, Thúy ngã lưng vào ghế nhìn trần nhà, ánh mắt bị thu hút vào cái d-èn Trung Hoa có hình "Bát tiên quá hải", vui vẻ hài hước trở về, Thúy kéo Trường về hiện tại... -" Trường nhìn kia, Bát tiên quá hải... bây ông tiên mà chỉ có một nàng... nàng Hà tiên Cô..các anh ơi, chúng em hiem và d-áng quý biết bao ?" -" Lẽ dĩ nhiên, phương Tây này họ cũng biết thế, cho nên họ viết truyện nàng Bạch Tuyết với bảy chú lùn , d-ủ số như Tàu vậy..", Trường trả lời, vẻ mặt nghiêm nghị, như vừa khám phá ra một chuyện gì quan trọng....

Thúy vừa buồn cười vừa tức thì Trường thêm dòn chót d-ể hạ bệ những "thần tượng" ngày xưa ngày xưa :

- " Thúy ơi, D-ông Tây gặp nhau đây, làm gì có đụng chạm bạo tố giữa hai văn hoá ? Này nhé thế còn truyện "Tác Giăng" (Tarzan) của phương tây , thì Tàu d-ã có rồi : Truyện ông Tô Vũ bị d-i d-ày trong rừng sâu quan ải, chăn nuôi một d-àn con 35 (d-àn dê)... d-ã lấy một nàng d-ười uẤi...chắc chắn là ông ta cũng có một thời leo cây chuyền cành như Tác Giăng..." Thúy vừa tức mình vừa buồn cười, d-ịnh trả miếng anh chàng khó chịu, d-ày hài hước, mà chính Thúy cũng lây bệnh chơi d-ùa văn chương, khi Thúy viết truyện Hiền Châu Long, thì tiếp-viên-trưởng ra mời vào d-ại sảnh d-ường. Thúy và Trường hài lòng và hãnh diện. Hài lòng vì Thúy và Trường d-ược bàn hai người riêng biệt, vị thế rất tốt nhìn thấy tất cả vũ trường. Hãnh diện vì tiếp-viên-trưởng d-ã cho hai người ở d-ịa vị ưu d-ãi. Thúy giải thích, trêu chọc, :

- " Chàng ơi, vì thiếp d-ầy mà thôi, hôm nay thì chàng nấp bóng "hồng quần" Chàng trai tiếp-viên-trưởng là d-ộc giả trung thành của thiếp d-ầy ! " Trường chợt nhớ ra có lần nào, Trường ngạc nhiên thấy Thúy d-ể tặng sách người Tàu này Trường vội vàng nịnh Thúy kiểu GôLoa : -" Thôi thì hạnh phúc là xuất d-ời "nấp bóng hồng quần" nhé, mà nấp bóng hồng quần bên gốc tùng thì càng tốt..." Thúy biết chàng nhắc khéo câu nấp bóng tùng quân... d-ịnh trả lời thì tửu bào mang các món ăn bày bàn lại vừa d-úng lúc d-èn vũ trường xuống mực dịu dàng và ban nhạc lên d-iệu slow diễm tình thơ mộng. Trường vội d-ứng lên, nghiêng mình, mời Thúy , kiểu cách như mới sơ giao.. Thúy buồn cười d-i vào trò chơi thích thú... Thúy và Trường ra sàn nhảy trước tiên , như có nhiệm vụ mở dạ hội Thúy hơi ngượng, nhưng chăm chú theo bước chân của Trường hôm nay sao mà mềm mại duyên dáng, Trường d-ưa Thúy vào d-iệu vũ bước lura d-ôi (tạm dịch pas de deux trong cổ vũ), không biết anh chàng học bao giờ hay chỉ là ngẫu hứng, nhưng một tràng pháo tay của thực khách làm Thúy càng thêm ngượng ngùng xấu hổ, Thúy d-òi về chỗ, thì may quá, mọi người ra vũ trường d-ông nghet.... 3 Hết bài, về chỗ, lơ d-ãng nhìn các món ăn , vì sự thực là Thúy và Trường không ai d-ể ý d-ến ăn uống, mục d-ích d-ến d-ây d-ể vui chơi, "nhảy nhót" mà thôi. Quan sát nhân vật chung quanh. D-êm nay thực khách d-ại d-a số người Âu, Á châu như Thúy và Trường thiểu số. Chợt Trường nói nhỏ mách Thúy . Trước một bàn nhỏ , bên cạnh bàn Thúy và Trường, một thiếu phụ á- d-ông, diễm lệ tuyệt trần, nhưng vẻ mặt âu sầu chờ d-ợi : chưa thấy ai d-ến ngồi ghế d-ôi diện thiếu phụ. Cái bệnh tò mò của nhà văn trở về, thỉnh thoảng Thúy quay lại nhìn nhân vật lại vô lý nóng ruột chờ xem người tình của thiếu phụ là ai . Quay lại mãi, mãi cổ, Thúy không ngần ngại xoay luôn ghế ngồi ngay bên Trường, không d-ối diện như trước nữa Trường tùm tùm nhìn Thúy : -" Thúy có công chuyện rồi D-ùng trách Trường d-i mời vũ nữ khác nhé !" Thúy chẳng thèm trả lời vì ánh mắt Thúy lúc ấy bắt gặp ánh mắt của thiếu phụ. Nhân lúc tiếp-viên-trưởng d-ến cạnh Thúy, thấy Thúy chăm chú nhìn nhân vật, anh ta nói nhỏ : -" Cô chú (tiếp viên trưởng này thường thân mật gọi Trường và Thúy như thế, còn d-êm nay, khi Trường và Thúy d-ến d-ây, anh ta kiểu cách trịnh trọng gọi "ông bà",

d-ùa nghịch mà thôi), cô chú không biết bà ấy à ? D-ã năm sáu năm nay, d-êm St Valentin nào bà cũng d-ến, cũng ngồi bàn ấy, cũng d-ặt trước hai phần, năm nào cũng nói chờ ai, mà cháu chưa bao giờ thấy d-ến...à mà có thể cô chú không biết vì lần d-ầu cháu mới thấy cô chú d-ến d-êm St Valentin..." Trường và Thúy gật d-ầu thì anh ta tiếp : -" Bà ta tên là Adelina Lê Tuyền ở Nancy, cháu biết vì chính cháu nhận d-ặt bàn... có lần cháu nói bà cứ d-ặt một thôi, d-ể cho bà ấy d-ỡ tốn tiền, chỉ khi nào người bạn d-ến mới tính hai phần, nhưng bà không chịu..." Anh ta nói d-ến d-ây thì có việc cần, xin cáo từ. Thúy cũng không cần nghe thêm và Thúy bắt d-ầu có cảm tình với thiếu phụ "kỳ khôi" ấy Tuổi thì không d-oán d-ược, , nhan sắc diễm lệ tuyệt trần ấy, nhưng sao trông sâu thẳm... Thúy nghĩ thâm, có thể nàng là một thứ d-ào thương trên sân khấu trường d-ời, d-ào thương muôn kiếp, tuy ở xa mà Thúy cũng nhận thấy d-ôi mắt nói lên sâu muộn, hơi ướt lệ...d-ôi vai gầy gầy như gánh mang tất cả d-ầu thương của thiên hạ... Thúy trách mình quá giàu tưởng tượng d-ến mực hay thâm trạng hoá nhân vật hạnh ngộ d-ường d-ời Thúy d-ang băng khuâng nghĩ ngợi thì Trường nói : -" Thúy muốn làm quen với Adelina phải không, Trường giúp nhé!" Thúy chưa kịp phản ứng thì Trường d-à d-i d-ến trước thiếu phụ. Thúy hơi lo ngại, nhưng Thúy hy vọng không có gì d-áng tiếc xảy ra, vì anh chàng Trường này cũng rất khéo nói với phụ nữ, anh chàng có mánh khoé nhập d-ối thoải ... Trường nghiêng mình, tự nhiên như quen thuộc lâu năm và giọng nói dịu dàng thương mến của huynh trưởng : -" Kính chào bà em Adelina ! Lâu lắm rồi, chúng tôi không d-i Metz nên không d-ược gặp...(Metz là một tỉnh gần Nancy, d-ông bắc Pháp, Trường cố ý nhầm lẫn), bà em mạnh giỏi ?" Thúy ngại ngùng một phản ứng không hay thì bất ngờ thiếu phụ duyên dáng d-áp lễ : -" Cảm ơn ông anh, em sang Nancy lâu rồi, rất ít dịp d-i Metz, và lại từ ngày mở phòng mạch ở Nancy..." Trường thực khôn ngoan, cái khôn ngoan nhập d-ối thoải mà chính Thúy d-ã mắc bẫy khi mới gặp nhau , thế là là Trường d-oán ngay nghề nghiệp của d-ối phương. Vừa lúc ban nhạc lên một bài nổi danh, rất xưa của nhóm Platters, bản Only you, ngắt lời Adelina, Trường tiếp : -" Thế mà tôi quên mất, xin mời bà em, à quên, bác sĩ Adelina ra sân.... d-ừng giận tôi nhé, tôi vẫn chưa khỏi d-ược căn bệnh hiểm nghèo là cứ quên chức vụ của những người đẹp hạnh ngộ d-ường d-ời vì, thiết tưởng, cái chức vụ cao quý nhất của người d-ẹp là làm d-ẹp cái vũ trường d-êm nay và tất cả các vũ trường khác trên trái d-ất d-ày thất vọng d-ầu thương này..." Trường nói như một kịch sĩ thuộc bản hay như một ca sĩ trong một câu vọng cổ không biết bao nhiêu dịp. Thúy tưởng thiếu phụ sẽ khước từ vì câu d-ùa của Trường, Thúy hy vọng thế, nhưng thiếu phụ theo Trường ra sân ...Only you là bản slow quen thuộc dành cho các d-ôi tình nhân d-êm nay, mà Trường nở lòng nào bỏ Thúy một mình d-ối bóng với chiếc d-èn hồng giữa bàn ăn ? Nghĩ lại : thôi thì mặc chàng vui chơi d-êm nay, về nhà ta sửa tội...còn hiện thời Thúy nghĩ "phương pháp" d-ối phó ... Thúy bắt d-ầu bực mình vì Trường vào d-iệu vũ thực"mùi" với Lê Tuyền, và Trường, như mọi lần ra sân với Thúy, Trường khe khẽ hát theo sang tiếng việt: "Chỉ có em...chỉ có mình em...trong trái tim này" Lê Tuyền ngược mắt lắng tai và thêm một lo lắng cho Thúy, cứ theo d-ôi chân nàng, thì Lê Tuyền là một vũ nữ biệt tài.. Bản nhạc tắt thì d-úng lúc Trường và Lê Tuyền ngừng trước bàn Thúy . Xã giao giới thiệu 4 Trường kéo ghế mời Lê Tuyền. Thực lạ lùng. Về buồn tẻ d-ầu thương của Lê Tuyền như không thấy nữa Bộ xiêm y lựa d-en chỉ d-iễm một bông hồng nhỏ, d-ể hở d-ôi vai trắng tròn mà thoát d-ầu Thúy cho là d-ôi vai gánh vác hết d-ầu thương thiên hạ...thì bây giờ chỉ là d-ôi vai chẳng gánh vác gì cả mà chỉ là d-ôi vai tròn d-ẹp, d-ôi vai d-ồng loa với d-ôi mắt trong sáng d-i vào quyền dụ chinh phục. Thúy bắt d-ầu thực sự lo ngại Trò chơi nguy hiểm cho Thúy chăng ? Lê Tuyền không từ chối , ngồi bên Thúy, rất tự nhiên. Thúy lễ phép : -" Mời chị ngồi d-ây d-ôi phút...d-êm nay ở d-ây, người mình thiếu số phải không , chị ? Khi nào bạn chị d-ến chị hãy về, ở d-ây nói chuyện cho vui..."

Lê Tuyền ngắt lời Thúy, phản nản : -" Anh ấy bao giờ cũng d-ến muộn, nếu không phiền thì xin phép anh chị cho hợp hai bàn thành một, anh ấy d-ến thì hai chúng tôi rất mừng d-ược thêm bạn mới ..."

Thúy cười thâm : cô nàng không biết ta d-ã biết chuyện rồi, nàng chờ một người không bao giờ d-ến....nhưng cô nàng rất dễ thương, ta không thể bỏ qua nhân vật kỳ khôi này Thúy gọi người ghép bàn, liếc nhìn Trường. Anh chàng chưa ra khỏi lưới " bủa vây " của người d-ẹp trong nhịp vũ du dương vừa qua... "Chỉ có em... chỉ có mình em trong tim này..."? Ánh nhìn của chàng gửi Lê Tuyền làm Thúy bực mình . Nhưng Thúy "nhà văn" thắng Thúy "thường tình nhi nữ". Thúy tiếp Lê Tuyền nồng hậu và Thúy áp dụng chiến thuật " biết d-ịch và ở bên d-ịch d-ể dễ chống d-ịch" , Thúy tùm tùm nhìn Lê Tuyền với thái d-ộ tuổi hơn, vừa khi một bọn thực khách d-ến muộn d-ang qua sảnh d-ường vào phòng ăn: -"Trong bọn mới vào chắc là có người tình của em ... d-ừng giới thiệu, d-ể chị d-oán là người nào nhé..." Lê Tuyền chẳng có một ánh mắt tới bọn mới vào : -" Người tình của em như bóng như hình, em chưa d-oán nói , em tin không có trong bọn này, nhưng mà chị nhiều kinh nghiệm khi nào anh ấy d-ến chắc là chị sẽ d-oán ra ngay..." Thúy hơi giận. Phương tây này, nói người d-àn bà kinh nghiệm không phải là khen tặng mà

là chệch bai khéo léo Thúy vội cái chính : -" Không, không, chị không kinh nghiệm, "kinh nghiệm d-ường d-ời', như em tưởng d-âu ! Chị sẽ d-oán phỏng thôi, nếu anh ấy d-ến nơi, chắc chắn nhón nhấc tìm em...là chị d-oán ra thôi.." Thúy hết giận, nhìn Adélina Lê Tuyền, tự nhiên trở về thương mến , Trường và Thúy quên cả ra sân vũ, ngồi yên tại chỗ d-ể nghe nàng kể chuyện : -" Chuyện em cũng như mỗi chuyện d-ời, bi kịch hay hài kịch là tùy người nghe chuyện, - Lê Tuyền ngừng lời, nhìn Trường và Thúy, khoé mắt dò xét d-o lường trong thoáng giây rồi trở về linh d-ộng , vui buồn liên tiếp làm cho Thúy, con người giàu tưởng tượng, nghi nàng là một tài tử sân khấu diễn biến lành nghề...-D-úng thế, bi hay hài, em cũng chẳng biết, có thể chỉ biết khi nào tính sổ cuộc d-ời..mà nếu tới khi tính sổ cuộc d-ời thì bi kịch hay hài kịch cũng chẳng còn thành vấn d-ề.... tại sao bác mẹ em lại d-ặt tên em là Lê Tuyền, Suối lệ , suối nước mắt ngập tràn như nạn HồngThủy trong Thánh ThưTới d-ây, Lê Tuyền ngừng lời và Thúy vô cùng ngạc nhiên, những giọt lệ óng ánh kim cương vì ánh d-èn lấp lánh của vũ trường, từ d-ôi mắt Lê Tuyền bỗng trở về buồn thảm..., Thúy vội vàng d-ưa khăn tay, Lê Tuyền chùi nước mắt rồi tiếp tục, -Nạn HồngThủy phải chăng chỉ là một trò chơi của Thượng D-ế trong ván cờ d-ịnh mệnh? Thượng D-ế chơi cờ với ai Trong bàn cờ cuộc d-ời, em là một quân cờ chuyên môn phá hoại ? bao nhiêu cuộc tình d-ã theo nước cuốn mây trôi..."

Lê Tuyền ngừng nơi d-ây, ánh nhìn dò xét, trong khi Thúy sốt ruột nghĩ thầm : sao cô nàng không vào d-ề d-i, lại còn "vòng vo Tam Quốc", quá dễ khóc và hay triết lý lồi thoi ? còn Trường d-ăm d-ăm khoé mắt không rời người d-ẹp. Lúc này, anh chàng chìm d-ắm trong d-ôi mắt linh d-ộng không ngừng kia, và...anh chàng quên mất Thúy rồi ? Anh chàng quên mất d-êm nay là dạ hội của các lứa d-ôi trong yêu d-ương hạnh phúc ? Bất ngờ d-êm nay anh chàng có thể bị lôi cuốn theo giọng thác d-ỗ sang ngang d-i d-ến một "ngã tư", ngã tư của phản bội chia ly ? Anh chàng không nhận thấy ánh mắt trách móc của Thúy, Thúy giận nhưng Thúy cho là mình hay " thăm trạng hoá " một chuyện quá thường. " Những ngã tư "" là đầu đề tập hồi ký của Trường. Thúy d-ã d-ọc bản thảo và Thúy nghi anh chàng d-ến mỗi ngã tư cũng dễ dàng bị lôi cuốn rẽ ngang. Lê Tuyền kéo Thúy ra khỏi mung lung, nàng tiếp tục: -" Chuyện em quá dài, làm sao kể hết nơi d-ây ? D-ời em tới nay d-ã là một trường thiên tiểu thuyết, còn những gì nữa ? chưa biết ?-rồi Lê Tuyền một mạch : D-ời em tới d-ây có bấy mỗi tình d-ã chôi qua như những giấc mộng theo nhau... của một d-êm trắng dài thiên kỷ... 5 Tình thứ nhất là tình học trò. Em yêu một giáo sư sử d-ịa chỉ vì một hôm, vì bận thu xếp sách vở em rời lớp sau cùng, khi qua thầy em nghiêng mình chào thì thầy hỏi giờ. Nhìn d-òng hồ tay em d-ịnh trả lời thì thầy nâng tay em xem ... Tay em run rẩy, nóng bừng cơ thể... âm thầm yêu thầy từ ngày ấy..Nhưng thầy d-ã có cô..Cuối năm thầy d-ôi d-i tình... hai năm sau em chưa khỏi bệnh ... mỗi tình thứ hai giúp em khỏi bệnh tình thứ nhất. ..thì ra chỉ có tình sau mới chữa d-ược tình trước ! Tình "hai' năm mười sáu cũng là tình học trò. Bố mẹ cho phép dự lớp lục huyền cầm. Giáo sư, trong tập nhạc của em, bỏ quên hay là cố tình bỏ quên, em không biết, một bài thơ chưa phổ nhạc có mấy câu :

Tôi yêu em, một nụ hồng còn ngậm sương mai,
Hay một cây d-àn chưa thông nhạc d-iệu,
mà dây tơ chưa rung d-ộng tiếng yêu thương.
Tôi yêu em, Sẽ theo em trong muôn d-iệu vẫn vương,
cùng d-ôi tay so dây đàn vũ.... bài thơ còn dài , xin hẹn lần sau d-ọc hết....mà d-ọc hết làm gì nhĩ ? thầy cũng d-ã có cô rồi..!

Tình "ba " ' cũng vẫn là tình học trò. Nhận d-ược thư tỏ tình của anh bạn học trên hai lớp, em vui mừng hạnh phúc, thủ thỉ tâm tình vớt vớt mấy d-ứa bạn thân. Còn e thẹn, ngập ngừng mấy ngày chưa trả lời cho tới hôm ấy cố tình gặp anh ấy trong hành lang nhà trường thì anh ấy lạnh nhạt quay mặt d-i Sau một biết là một con bạn d-ã biên thơ cho anh ta, nói thêm là em không biết yêu thương , thơ tình của anh ấy d-em d-ọc chung cười phá...anh chị biết không ? về sau hai người ấy lấy nhau, ba bốn con rồi , tất cả cũng tha hương hải ngoại như chúng ta Thế là tình ba d-ể học tập với lứa lọc phần trác....

Tình "bốn" là tình chia ly tuyệt vọng. người tình của em là một sĩ quan, con bà bạn thân của mẹ. Chúng em quen nhau d-ược vài tháng thì anh bị gửi ra tiền tuyến, gia d-ình cũng như gia d-ình em thuộc hạng nghèo kém, không có tiền lo chạy cho anh ở nơi an toàn...D-êm chia tay, anh ôm chầm em nói: -"Em ơi, ngày mai anh ra d-i, chưa biết bao giờ gặp lại, anh muốn...anh muốn..." Em hiểu ý, nhưng em trả lời: -" Em chưa sẵn sàng "trao thân gửi phận" ngoài vòng lễ giáo, cho em suy nghĩ ít ngày, hẹn anh ngày anh về phép..." .Anh không nói gì, hôn em từ biệt. Vĩnh biệt mới d-úng, anh không trở lại nữa vì anh d-ã hy sinh mặt trận. Mẹ anh d-ến nhà báo hung tin. Em ôm bà khócthì bà qua nước mắt nói khế vào tai em:-" Tuyền

oi, con gái thương của mẹ, nó coi con như vợ nó từ mấy tháng rồi, nếu con có "tin mừng" thì cho mẹ hay, mẹ sẽ giúp con trông nom cháu của mẹ.."Em vội trả lời là giữa chúng em không có chuyện gì "bậy bạ" cả, thì bà bỏ em lạnh lùng ra về. Em vào phòng khóc nức. Thương bạn và hối tiếc d-ã không cho anh d-ôi phút giây hạnh phúc, d-ễ rồi nhớ mãi câu : Nhị d-ào thà d-ễ cho người tình chung. Nhưng tới nay cũng không biết anh ấy có là người tình chung không ?

Tình "năm" và tình "sáu" là hai mối tình song song mà em chỉ là một nạn nhân không ưng thuận. D-ó là hai mối tình của tình cờ và chính trị. Hết trung học, em học y chưa d-ược hết năm thì d-ến tháng tư d-en lịch cử. Một sĩ quan, d-ồng d-ội của anh họ em d-ang d-êm tới trốn tránh ở nhà em. Anh ấy không ra trình diện d-i cải tạo Cả tin, em khuyên anh nên tuân theo luật lệ của chính quyền mới Em nói là d-i học tập hai ba tuần thì có sao ? Anh trả lời:-" Rồi d-ây em sẽ hiểu, những chính quyền người mình sẵn sàng d-ánh lừa con dân . Nếu chỉ học tập hai ba tuần thì anh cũng vui lòng , nhưng rồi em coi..năm năm, mười năm, hai mươi năm cũng không xong 'khoá học tù d-ầy !' " Giấu anh trên gác xép, sau tủ quần áo, em d-ã bảo vệ anh toàn vẹn... không thể tả chi tiết lúc này Chỉ biết em kín d-áo làm liên lạc giữa anh và gia d-ình anh. Cho tới khi gia d-ình anh tổ chức cho anh vượt biên. D-ùng tưởng có chuyện gì xảy ra giữa hai chúng em...Anh muốn em trao thân cho anh một d-êm nào, sau khi anh tỏ tình và hứa sẽ không bao giờ quên em, anh nói chúng em là duyên số Trời d-ịnh .Nhưng em chưa chịu Không chịu hay chưa chịu ? Bây giờ cũng không hiểuCứ thế thấm thoát hai năm. Trong khi ấy có một cán bộ theo đuổi em hoài Anh này thường tự tiện d-ến nhà nói chuyện với em. Em lạnh nhạt với cán bộ này thì trong "phòng the tưởng tượng "anh khuyên em phải khôn khéo, cán bộ này có thể có ích trong việc vượt biên của anh. Rồi em d-óng vai em gái anh, sau khi chàng cán bộ d-ược em tâm tình d-óng kịch. Chàng cán bộ sẵn sàng giúp anh vượt biên...d-i ngoại quốc xây dựng cơ nghiệp, rồi chàng cán bộ sẽ giúp em vượt biên sau và chính anh cán bộ sẽ cùng chuyển thuyền với em. Mưu mô thành công , anh vượt biên không mắc mớ vì chính anh cán bộ d-ua anh tới bến thuyền ra khơi Không thương nhớ anh "năm" lắm vì ghét và khinh anh ấy không do dự hy sinh em cho việc của anh.

Anh ra d-i rồi, suốt trong năm sau, chàng cán bộ vẫn lui tới thăm em. Thực lạ lùng, anh ta không hề d-òi hỏi gì em hơn những cuộc d-àm luận văn chương xã hội..thỉnh thoảng em tặng anh ta những bài ca thuộc nhạc "ngụy" mà em vừa hát vừa tự d-ậm lục huyền cầm. Anh nghe em, d-ôi mắt d-i xa vời mơ mộng. Rồi trở về nhìn em với những ánh mắt yêu thương trìu mến. Nhắc lại: lạ lùng!, anh không d-òi hỏi gì hơn, cho tới d-êm nào,anh dẫn một thiếu phụ và hai d-ùa con trai nhỏ d-ến nhà, giới thiệu là vợ con anh ta từ ngoài bắc vào Bà ta cùng hai con ở nhà em từ d-ây, d-ôi mắt sắc như dao bén, nhìn mẹ con em như bọn ngụy mau mau d-uổi d-i cho khuất mắt. D-êm vượt biên, anh nói:-"Lệ Tuyền thương yêu của anh, anh biết hết từ d-ầu, nhưng yêu em , anh không d-òi hỏi gì hơn những phút giây hạnh phúc d-ến thăm em. Em sẽ mãi mãi trong trái tim anh. Anh biết hết từ d-ầu..người mà em che chở, người mà anh giúp vượt biên sang Mỹ rồi , anh biết tin từ mấy tháng rồi nhưng nay anh mới nói, nói trước sợ em tưởng vụ lợi trong tình yêu, anh ấy sang Mỹ d-ược hai tháng d-ã làm rẻ một gia d-ình sang Mỹ trước khi chúng tôi vào saigon rồi Hãy quên anh ta và chúc em thành công hải ngoại, thỉnh thoảng nhớ d-ến người anh này là d-ủ rồi . Nói thêm d-ễ em khỏi ân hận. Anh là giáo sư bị d-ộng viên nam chinh. Anh d-ã có vợ và hai con như em d-ã thấy Anh không có quyền phản bội vợ anh, và lừa dối em. Bây giờ xin phép hôn em từ biệt, có thể ngày nào, biết d-âu chúng ta lại gặp nhau ở một phương trời nào khác! " Nói xong anh ấy ôm em d-ến ngạt thở, em không chống d-ối Anh hôn em , em ưng thuận d-ón nụ hôn, d-ôi giòng lệ của anh theo nước mắt em trên má em bỏng nóng, em bồi hồi ghé tai anh :- " Hay là em ở lại cùng anh nhé ..."Anh vội bỏ em ra , cương quyết :-" không d-ược ! không d-ược ! em cứ ra d-i, anh muốn em thay anh sống ở những phương trời tự do.. em d-i d-ị..!" Rút lời anh quay gót , em d-ành xuống thuyền. Tới ngày nay em cũng không biết câu "hay em ở lại cùng anh" chỉ là câu "xã giao" hay tự d-áy lòng....hay chỉ là câu thử thách nghịch d-ùa ? Người tình thứ sáu này trong lúc chia tay, d-ã rõ lẽ, tới nay không biết là những giọt lệ yêu thương, hay những giọt lệ hay, ác nghiệt hơn nữa, là những giọt lệ hạnh phúc vì căn nhà d-ây d-ủ tiện nghi mà mẹ con em d-ể lại cho anh ta, hay là những giọt lệ của lương tâm hối hận , năm mẹ con em ra d-i là năm bọn hải tặc Th ái Lan gây tang tóc d-ầu thương trên biển cả.....? Trời thương, thuyền mẹ con em tới bến bình yên. Sang Pháp, em d-ã tiếp tục song y học và chuyên khoa ấu nhi Hành nghề d-ược mấy năm rồi Bao nhiêu tình thương của em d-ều hướng về những thân chủ tí hon, mà em yêu thương như con em, những d-ùa con mà em không có dịp sinh ra..

Á quên còn tình "bây", xin kể nốt, tình bây là tình phương tây, gọi là tình "thực tiện". Một anh những bạn đồng môn trường y, người Pháp, tán em, phũ phàng, thẳng đích:

"Adélina ơi, mày cời mở một chút d-i, gìn giữ làm gì, thực là cổ hủ, thực là thoái hoá. Tao chán những con d-òng hương của tao rồi Tao muốn mày lắm... cho tao du lịch nước mày một d-êm nhé..."

Em lịch sự trả lời :d-ùa nghịch :

"Không nước tao còn bề quan toả cảng, chưa có d-ủ d-iều kiện cho mày du lịch. Nghe nói nước mày, trọng tự do, chắc mày không mất lòng nếu tao ưa thích ở nguyên trong cái thoái hóa của tao. Tao chưa thấy cái vui thú cùng mày du lịch..." Nó không tha, hét lớn làm mấy d-ứa bạn quay lại :

"Thế là mày mắc bệnh liệt âm...tao chưa ra trường nhưng tao có thể chữa cho mày, con ơi !"Em giận nó vô cùng. Về sau nó có xin lỗi, nhưng từ ngày ra trường không bao giờ gặp lại.

Adélina Lê Tuyên nói tới đây, Thúy hỏi :

"Thế thì năm nào St Valentin chị cũng đến đây chờ người nào trong bảy người ấy"

Lê Tuyên tùm tùm :

"Chỉ là một trò chơi của em. Không chờ ai trong số bảy người ấy Em chờ người "duyên số" số tám, d-ể em cho hấn tằm thân trong trắng d-ợi chờ bây giờ d-ã về chiều rồi Người ấy sẽ d-ến bàn em nơi này ...nhưng người ấy d-ã có chị.... em biết làm sao d-ây ?

-Lê Tuyên nhìn Thúy dò xét, tinh nghịch,-Thôi em d-ành sang năm trở lại d-ây.."

Lê Tuyên nói tới d-ây, thì dàn nhạc trở về sau khi nghỉ giải lao Réo rất nhịp nhàng nổi bản blue tình tứ, bản cuối cùng của dạ hội Lê Tuyên bỗng cầm d-ôi tay Thúy :

"Chị Thúy cho em mượn anh d-ôi phút nhé !."

Thúy chưa kịp trả lời, mà Thúy nữ anh hùng, d-âu dám từ chối, thì Lê Tuyên d-ã cùng Trường ra sân. Còn lại một mình ở bàn, Thúy thầm trách Trường bất lịch sự với mình, Trường không một lời "xin phép" Thúy Xin phép lấy lệ d-ể Thúy bảo toàn danh dự. Suy nghĩ mung lung, tầm mắt Thúy bỗng ngừng trên chiếc ví tay Lê Tuyên bỏ mở trên bàn...vì nàng vội vàng ra sân với Trường, Lê Tuyên d-ã d-ánh rơi một mảnh giấy trắng dưới chân bàn. Thúy cúi nhặt lên thì d-ó là một danh thiếp của một bác sĩ phân tâm 7 nổi tiếng, mặt sau có ngày giờ hẹn ở phòng mạch...Thúy giật mình. Thúy bắt d-ầu lo sợ, nghĩ Lê tuyên tâm thần không ổn d-ịnh, Lê Tuyên là thân chủ của bác sĩ phân tâm kia, là một người "d-iên", nhưng là một thứ "d-iên êm dịu thơ mộng" mà những "tình d-ã@ch" khó mà chống d-ở. Thúy sẽ bắt lực chống d-ở cuộc sang ngang này của Trường chăng ? Bản nhạc dài như một thế kỷ. Thúy liếc nhìn Trường và Lê Tuyên tự do mùi mẫn như d-ôi tình nhân muôn thuở.. Hai người thủ thủ tâm tình những gì không biết. Về bàn, không ai nói gì cho d-ến lúc chia tay ...

x

x

x

Trên xe về nhà, Trường thân nhiên, bình tĩnh cầm bánh lái.. Thúy chưa hết giận, không tự can nỏi, Thúy hỏi Trường : -" Hai người nói gì với nhau mà yêu d-ương hạnh phúc thế!" Trường cười : -" Nói thực nhiều d-ể chẳng nói gì...cám ơn Thúy d-ã d-ể cho Trường tự do đóng một vai trong tấn kịch d-êm nay ... Thế mà quên mất không hỏi d-ịa chỉ của Lê Tuyên...thôi d-ể sang năm chúng ta trở lại vũ trường..." Thúy không trả lời Thúy nghĩ thầm : từ giờ d-ến sang năm, Thúy còn nhiều thì giờ d-ể quyết d-ịnh có trở lại hay không, thôi d-i anh Trường "giả d-ạo d-ức" của Thúy, lại còn hỏi Thúy có ghi d-ịa chỉ của Lê Tuyên hay không, muốn biết thì chỉ việc tra cứu trong danh bạ d-iện thoại, việc gì mà ghi chép lời thoại..?

Trong phòng the, Trường giang tay ôm Thúy, d-ôi mắt sáng ngời d-òi hỏi Thúy gỡ d-ôi tay, Thúy ra bàn phấn :

"Thúy xin phép hạ màn tấn kịch d-êm nay, tấn kịch như Trường nói Thúy mệt lắm !"

Thúy lơ d-ãng cầm bàn chải tóc, nhìn mình trong gương. Thoáng chớp hình ảnh Lê Tuyên thay Thúy trong gương, rồi Thúy tự hỏi thầm : nếu Thúy ưng thuận thì đêm nay Trường "đóng kịch" với ai ? với Lê Tuyên hay với Phương Thúy ? và...và...không biết hôm nào mới hết cái mệt của đêm St Valentin này ?

Hết

Trại Mộc Lan Antony, France, Hè 98